

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej, oddalił wniosek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego w postaci kwoty 31.416,78 zł tytułem zapłaty za usługę hotelową świadczoną na jej rzecz przez Centrum (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w O..

Sąd pierwszej instancji wskazał, że wnioskodawczyni podała, iż była zobowiązana do zapłaty na rzecz Hotelu (...) Spółki Akcyjnej w O. należności z tytułu usługi hotelowej, świadczonej na podstawie umowy z dnia 27 października 2015 r. Z tytułu powyższej umowy wnioskodawczyni przełała na konto hotelu pierwszą ratę świadczenia w bliżej nieznaną wysokość. W dniu 10 grudnia 2015 r. Centrum Kongresowe (...). Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. zawarła z Hotel (...) Spółką Akcyjną w O. umowę przejęcia zarządzania hotelem położonym w (...).

Wnioskodawczyni podpisała z Centrum (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O., aneks do umowy z dnia 27 października 2015 r. o nieznaną treść. Wnioskodawczyni wskazała, że w dniu 9 stycznia 2016 r. otrzymała od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grójcu A. C. prowadzącego postępowania egzekucyjne przeciwko Hotel (...) Spółce Akcyjnej w O. pismo o zajęciu wierzytelności przysługujących wyżej wskazanej spółce od wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy powołał treść art. 693¹ k.p.c. oraz art. 467 k.c., określającego przypadki złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Sąd pierwszej instancji podniósł, że w niniejszej sprawie okoliczności wskazane przez wnioskodawczynię nie dają podstaw do uznania, iż istnieje przesłanka, która uzasadniałaby złożenie przedmiotu świadczenia

do depozytu. Wprawdzie dyspozycja art. 692 k.p.c. wskazuje, iż badaniu sądu podlegają jedynie twierdzenia zawarte we wniosku, a nie ich prawdziwość, jednakże w ramach kognicji sądu orzekającego w sprawach depozytowych mieści się także badanie, czy wskazane okoliczności w ogóle występują i znajdują oparcie w przepisach prawa materialnego. W sprawach depozytowych zadaniem sądu jest bowiem ustalenie, czy złożenie przedmiotu do depozytu, jako szczególna forma spełnienia świadczenia przez dłużnika, jest prawnie uzasadnione.

Wnioskodawczyni, jako okoliczność uzasadniająca złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego wskazała fakt, iż nie wie, kto jest wierzycielem. Sąd pierwszej instancji nie podzielił tego stanowiska, wskazując, że wnioskodawczyni zawarła umowę z dnia

27 października 2015 r. z (...) Spółką Akcyjną w O., tym samym to ten podmiot jest wierzycielem z tej umowy. Wnioskodawczyni podniosła, iż potem zawarła aneks do umowy z dnia 27 października 2015 r., ale nie podała jego treści. Nie załączyła również tej umowy. Nie jest więc jasne co aneks miał zmieniać. Sąd wywnioskował, że chodziło o cesję praw z umowy z dnia 27 października 2015 r. na nowego wierzyciela Centrum (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.. Jeśli tak było to wierzyciel wnioskodawczyni jest znany – jest nim druga strona umowy cesji. Okoliczność, iż komornik sądowy prowadzący przeciwko pierwotnemu wierzycielowi wnioskodawczyni postępowania egzekucyjne, dokonał zajęcia wszelkich wierzytelności przysługujących mu od wnioskodawczyni, nie stanowi zdaniem Sądu podstawy do uznania, że powstała wątpliwość, kto jest wierzycielem wnioskodawczyni. Zajęcie wierzytelności przez Komornika w toku egzekucji nie powoduje zmiany strony umowy, w szczególności zmiany wierzyciela w danym stosunku zobowiązaniowym. Nie ma mowy również o sporze, kto jest wierzycielem. Nie zaistniały również żadne okoliczności dotyczące osoby wierzyciela, z których wynikałoby, że świadczenie nie może być spełnione. Zajęcie wierzytelności przez Komornika S.

w toku postępowania egzekucyjnego nie uniemożliwia wykonania zobowiązania. Obowiązki dłużnika zajętej wierzytelności określa wezwanie Komornika, zgodnie z art. 896 k.p.c., (postanowienie wraz z uzasadnieniem: k. 60 – 62).

Wnioskodawczyni w apelacji od opisanego postanowienia w całości wniosła o jego zmianę i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W apelacji zarzucono naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, tj. oparcie ustaleń faktycznych i uzasadnienie ich w sposób niejasny i nieprecyzyjny pomijając stan faktyczny określony datami poszczególnych zdarzeń; uznanie, że wnioskodawca nie udowodnił, że depozyt jest jedynym rozwiązaniem, w sytuacji gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw; pomyłki w uzasadnieniu w datach i sytuacjach niezgodnych z dowodami zawartymi w pismach procesowych; art. 328 § 2 k.p.c. polegające na sporządzeniu uzasadnienia postanowienia w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną poprzez brak dokonania oceny dowodów oraz brak wypowiedzenia się, które z nich Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, np. umowie cesji pomiędzy Hotel (...) SA a Centrum (...) Sp. z o.o. Skarżący zarzucił także sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki do złożenia depozytu w sytuacji, gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw, (apelacja: k. 68 – 70).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację jako bezzasadną należało oddalić.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 13

§ 2 k.p.c. stwierdzić należy, że nie jest on uzasadniony. Przepis ten określa zakres koniecznej treści uzasadnienia wyroku, a które powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Wszystkie te elementy zawiera zaś uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, które odzwierciedla i ujawnia w dostatecznym stopniu tok procesu myślowego i decyzyjnego Sądu pierwszej instancji, a którego to procesu wynikiem jest treść zaskarżonego orzeczenia, a tym samym pozwala na kontrolę tego procesu przez Sąd drugiej instancji. Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. wchodzi w grę jedynie wówczas, gdy uzasadnienie orzeczenia nie zawiera wszystkich elementów w nim wskazanych, wykazuje braki, a co jednocześnie przedkłada się na wynik sprawy. Uchybienie temu przepisowi może być zaś ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie,

w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej.

Wbrew stanowisku apelacji, uzasadnienie zawiera wyjaśnienie przyjętej przez Sąd Rejonowy podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz ustalonych okoliczności faktycznych.

W powyższym kontekście należy zwrócić uwagę, iż w przedmiotowej sprawie kognicja sądu rozpoznawczego ogranicza się do oceny, czy według przytoczonych przez wnioskodawcę okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku (art. 693¹ k.p.c.). Przy czym, Sąd pierwszej instancji wyraźnie wskazał, że wnioskodawca nie załączył do wniosku aneksu do umowy z dnia 27 października 2015 r., na który się powołał w treści wniosku – złożono bowiem niepodpisaną kartę (zob.

k. 11 akt sprawy). W konsekwencji, nie jest jasne co aneks miał zmieniać. Sąd Rejonowy wywnioskował, że chodziło o cesję praw z umowy z dnia 27 października 2015 r. na nowego wierzyciela Centrum (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O..

Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi przyjmuje za własne. Należy bowiem przywołać utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie wymaga się

dokonywania ustaleń na podstawie dowodów przeprowadzonych we własnym zakresie oraz ich samodzielnej oceny, jeżeli sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, o których mowa w art. 467 k.c. Wierzyciel wnioskodawcy jest znany, tj. druga strona ewentualnej umowy cesji. Natomiast okoliczność, iż komornik sądowy prowadzący przeciwko pierwotnemu wierzycielowi postępowanie egzekucyjne, dokonał zajęcia wszelkich wierzytelności przysługujących mu od wnioskodawcy, nie stanowi podstawy do uznania, że powstała wątpliwość, kto jest wierzycielem wnioskodawcy. Sąd Okręgowy w pełni podziela to stanowisko. Skarżący nie podniósł zaś w apelacji żadnych uzasadnionych zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.